

Siyasi Gazete

Ekim 2015

Söz ve Eylem
Dergisi'in Ekidir

Sayı: 3

Fiyatı 1 TL

İşbaşı

**Başkaldır
Ücretli
Köleliğe
Son Ver!**

**İşaret
Verildi**

KATİLLER İŞBAŞINDA!

Ankara Barış Bloğu'nun çağrısı, Sendikalar, meslek örgütleri ve STK'ların katılımı ile 10 Ekim 2015 tarihinde Ankara'da düzenlenecek Emek Barış ve Demokrasi Mitingi, devletin ölüm mangaları tarafından kana bulandı.

Onlarca insanımız hayatını kaybederken, yüzlerimiz de yaralandı.

Hemen her katliamdan sonra yaşanan tiyatro yine yaşanıyor: Devlet erkânı, düzen partilerinin sorumluları, katiller ve katillerin suç ortakları hep bir ağızdan terörü lanetliyor, teröre karşı birlik çağrılarını yapıyor, sorumluların en kısa sürede yakalanacağından dem vuruyor.

Son olmayacağını çok iyi bildiğimiz bu saldırı ve katliamın sorumlusunun ve failinin kim olduğunu anlamak için, Diyarbakır Mitingindeki ve Suroç'taki saldırılara bakmak yeterlidir.

İzler bu kadar sarıh iken hala terörden söz etmek, en hafif tabiriyle, devleti, hanedanı ve hanedanın çakallar sürüsünü aklamaktır.

Ne kadar uğraşırlarsa uğraşınsınlar; kurulduğu günden itibaren katliamcı ve soykırımcı olan bu devleti aklamayacaklar. Ve devrimin adaleti, bir gün mutlaka onlardan ve sınıflarından, dünün ve bugünün hesabını soracaktır.

Komünist Hareket

PANİK İÇİNDELER

1 Kasım seçimine 7 Haziran seçiminden daha ağır ekonomik ve siyasal koşullarda giriliyor. AKP'nin tek başına iktidar olanağını kaybetmesiyle sonuçlanan Haziran seçimi inişli çıkışlı bir grafikte sürdürülen "çözüm süreci"nin de sonu oldu. Öcalan'ın 2013 Newroz açıklamasıyla başlatılan "çözüm süreci" öncekiler gibi Kürt Özgürlük Hareketinin istenilen kıvama getirilmesi yani tasfiye edilmesini öngörüyordu. Ek olarak birbiri ardına yapılacak üç seçimin (Yerel, Cumhurbaşkanlığı ve genel seçimler) güvenliğinin sağlanması sürecin önemli bir özelliği idi. Bu iki hedefe bağlı olarak "çözüm süreci" Mart 2013'ten Haziran 2015'e kadar bir tasfiye ve oyalama süreci olarak sürdürüldü. Bu süre içerisinde Devlet tasfiyeye yönelik önemli bir yol katedemediyse de oyalama taktiğini başarıyla sürdürdü. AKP bu süreçte iki seçimi istediği gibi sonuçlandırdı. Oyalama taktiğinin sonu olan Haziran seçimi devlet açısından ana hedefi- tasfiye- başarısız olan ve her halükarda bitirilecek olan "çözüm süreci"nin de sonu oldu.

Erdoğan devlet tarafından başarısız akdedilen çözüm sürecinin bitirileceğinin sinyalini seçimden aylar önce, seçimle ilgili beklentilerin en yüksek olduğu bir dönemde "Dolmabahçe mutabakatını tanımadığın" açıklarak verdi. Erdoğan'ın bu açıklamasını devletin hummalı operasyon hazırlıkları izledi. Askeri tedbirler genişletildi, yasal hazırlıklar yapıldı. Sansür ve güven-

lik yasaları bu dönemde yasalaştırıldı. Seçim öncesi HDP Diyarbakır mitinginde patlatılan bomba, seçim sonrası Suroç'ta 33 genç devrimcinin öldürülmesi savaşın ön hazırlıklarıydı.

Dört yüz milletvekili ile başkanlık hayalleri kuran Erdoğan ve AKP'nin, HDP'nin barajı aşmasıyla bırakalım dört yüz milletvekilini, tek başına iktidar olanağını bile kaybetmesi seçim sonrasında Kürt halkına dayalı

► Devamı 2. Sayfada ►

Bu Sayımızda

İşçiler Politikanın Neresinde	s. 3
Tek Sorumlu T. Erdoğan mı	s. 4
Wolswagen Skandalı	s. 9
"Yarı Açık" Üniversite	s. 10
Birileri Medeniyet Mi Dedi	s. 12

PANİK İÇİNDELER

► Baş tarafı 1. Sayfada

tılan savaşın şiddetini belirlerken, 2011'den bu yana izlediği politikayla etrafında topladığı yedekleri (ce-maat, liberaller, yetmez ama evetçiler vb.) bir bir kaybetmesi ve yeni yedekler bulma girişiminin başarısız olması savaşın kapsamını belirledi.

Kürt Özgürlük Hareketini, Kürt halkını, devrimci demokrat ve sosyalist çevreleri hedef olan savaş AKP'nin eski yedeklerini de içerecek biçimde genişledi.

T.C. Hava Kuvvetleri komutanının "orta derecede bir savaş" olarak nitelendirdiği savaşın hedefi her zaman-ki gibi Kürt Özgürlük Hareketinin tasfiyesidir. Erdoğan bu savaşa elinin altından kaymakta olan iktidarını kurtarmanın aracı olarak sarıldı.

Kürt coğrafyasında karadan ve havadan eşgüdümlü olarak başlatılan harekâtla gerillanın geri çekileceği, Kürt halkının çaresizlik içinde sineceği, iç savaş tehdidiyle batıdaki Kürtlerin Kürt ulusal mücadelesinden kopartılabileceği ve nihayet dizginlerinden boşalan bir milliyetçilik ve şovenizmle HDP'yi destekleyen Türkiyeli devrimci, demokrat, sosyalist ve komünistlerin esir alınabileceği varsayıldı. Terör ve katliam ne ölçüde acımasız ve kesintisiz sürdürülürse o ölçüde oya tahvil edileceği hesap edildi.

Kürt halkına karşı yürütülen bu "orta derecedeki savaşın" katliamcı özünü Başbakan Davutoğlu katıldığı bir mitingde yaptığı konuşmada Kürtler için neler yaptıklarını sayıp dökerken "Kürt anneler ilk kez bizim

iktidarımızda çocuklarına Kürtçe ağıt yakabildiler" diyerek itiraf etti. Ancak Davutoğlu'nun bunu söylediği sırada Kürt anneleri ağıt yakmıyordu; Kürt halkına dayatılan katliamları boşa çıkarmak için eşleriyle çocukları ve kardeşleriyle birlikte savaşıyordu. Devletin ve Erdoğan'ın beklentilerini boşa çıkaran da Kürt halkının birbirine kenetlenerek yürüttüğü bu mücadele oldu.

Onca bombardımana karşın gerilla savaş gücünü korudu, sıkıyönetim, güvenli bölge, muhasara halkın direncini kıramadı. Mücadele kırdan, şehir ve kasabalara taşındı. Kural tanımayan teröre rağmen Kürt halkı geri adım atmadı.

Panik bu noktada başladı. Panik korkuyu korku paniği büyüttü. Ve panik zincirlerinden boşalan bir devlet terörüne dönüştü. Özel terör timleri ordu ve polislin yanında devreye sokuldu, yetmedi kana susamış eski mafya bozuntuları devreye sokuldu. Evler kurşunlandı, evler yakıldı. Çocuklar, yaşlılar keskin nişancıların kurşunlarına hedef oldu. Yetmedi, ölümler çırılçıplak soyulup teşhir edildi, araçların arkasından sürüklendi. Yetmedi barış mitingi bombalanarak "İnadına Barış" diye haykıran yüzlerce barış yanlısı öldürüldü, yüzlercesi de yaralandı. Ve dönüp bizden bütün bunlarla devlet terörü arasında bir bağ kurmamamız bekleniyor. Suriye'den Türkiye'ye füze atarak Türkiye'yi savaşa sokma hesabı yapan hanedan ve onun katil sürülerinden kuşkulanamamız istenmiyor.

Oylar HDP'ye!

Hareketimiz, mevcut durumun ayrıntılı bir değerlendirmesini yaparak 7 Haziran seçimlerinde HDP'yi destekleme kararı almıştı. O günden bugüne yaşanan devlet operasyonları, artan baskılar, keyfi tutuklamalar, basın özgürlüğünün ayaklar altına alınması ve katliamlar; 7 Haziran seçimlerinde aldığımız kararda daha bir ısrarcı olmamız, bunun için daha fazlasını yapmamız gerektiğini gösteriyor. Partilerin 1 Kasım seçimine, 7 Haziran seçimi gibi eşitsiz koşullarda gireceği açıktır. AKP yine devlet olanaklarını kullanarak, Erdoğan yine meydanlara çıkacak, muhalif meydanlar ise susturulacak. Artık bunlar, AKP Türkiye'sinde "normal" görünüyor. Bu "normal" koşullar altında bile, yapılacak bir seçimde AKP'nin kaybedeceği kesindir. Bu yüzden AKP ve Erdoğan son kozlarını kullanmaktan, elinin altındaki resmi-gayrı resmi ölüm mangalarını harekete geçirmekten çekinmeyecektir. Seçim günü de dahil seçimin gerçekleşme ihtimali kuşkuludur. 10 Ekim'de Ankara'da patlatılan bomba Erdoğan'ın korku ve paniğinin eseridir. Korku ve panik yaratarak seçime katılımı düşürmeye yöneliktir. Çünkü eğer seçim yapılacaksa Erdoğan için tek çıkar yol HDP'yi destekleyen seçmenin sandıktan uzak tutulmasıdır. Bunun için her gün onlarca yüzlerce insan

tutuklanıyor. Ancak tutuklamalar yeterli değil, daha büyük caydırıcılara ihtiyaç duyuyorlar. 10 Ekim'de patlatılan bombalar bu ihtiyaca cevap veriyor. Erdoğan için seçim, insanların sandıkta oy kullanma işlemi değildir, bir ölüm kalım savaşındır. Ve bu "savaşı" kazanmak için göze alamayacağı hiçbir şey yoktur. Erdoğan için insanlık, vicdan teferruatıdır. Seçim yaklaştıkça patlayan bombaların sayısı da artacaktır. Hatta en etkili bombaların seçim günü patlatılması muhtemeldir. 7 Haziran gibi 1 Kasım da bir seçim tarihi olmaktan çıkmıştır. Mücadele etme, baş eğmeme günüdür. Biliyoruz ki seçimin sonucu ne olursa olsun sömürücü düzen devam edecek, işçiler emekçiler yine iliklerine kadar sömürülecek. Yine tutuklamalar, saldırılar sürecek. Bizim mücadelemiz de sürecek. Ama bugün gereken direngenliği gösteremezsek, yarınki mücadeleden zaferle çıkamayız. Hareketimizin aldığı seçimde HDP'yi destekleme kararı, ne burjuva parlamentosunun kutsanmasıdır ne de HDP'nin bugünkü konumu ve izlediği politikanın desteklenmesidir. Bu karar komünist sorumluluğun gereği olarak Kürt halkının özgürlük mücadelesine verilmiş bir destektir ve mücadeleye çağrıdır.

Panik içinde saldırarak korkularını halkın korkusu haline getirmeye çalışıyorlar. Korkularından halkı korkutarak kurtulacaklarını varsayıyorlar. Ama nafiye tarihte bu yöntemi acımasızca deneyen Hitler ve Mussolini oldu. Biri intihar etmek zorunda kaldı öteki ise bacaklarından asıldı.

Bu kadarla kalmadı suçüstü yakalanmışçasına devletin terör kurumları birbirini suçlamaya başladı. TSK Uludere olayında kendilerine MİT tarafından yanlış bilgi verildiğini, çözüm sürecinde valilerden operasyon izni alamadıklarını basına sızdırdı. Erdoğan önce hükümetin valilere operasyon yapılmasını emrettiğini kabul etti. Tehlikeyi sezince çark ederek sorunun valilerin yeterince dikkate olmadıklarından kaynaklandığını açıkladı. Erdoğan'ın suç ortakları, Başbakan Davutoğlu, eski Başbakan yardımcısı Beşir Atalay, İçişleri Bakanı Ekan Ala ve diğerleri hep bir ağızdan Vali, Kaymakam, Emniyet Müdürleri ve askeri yetkilileri suçlu ilan ettiler. Böylece hükümetin çıkardığı son ispiyon yasasından yararlanarak en büyük ödülü de almaya hak kazandılar.

Ardından Rıza Sarraf'ın ve oğul Bilal'in ülkeyi terk ettiği ortaya çıktı. Öyle anlaşıyor ki önümüzdeki dönemde panik girerek büyüyecek, panik büyüdükçe hem kirli çamaşırlar ortalığa serilecek, hem de ülkeyi terk edenlerin sayısı artacak. Eğer yapılabilsen seçimden sonra paniğin tepe yapacağını tahmin etmek hiç de zor değil.

YAŞAMDER'den ANKARA KATLİAMINI KINAMA

Son günlerde ülkemizde yaşanan katliamlardan bir yenisi Ankara'da yaşatıldı. Barış için bir araya gelmiş sivil toplum örgütlerinin barış haykırıları vahşi bir şekilde susturulmak istendi. Zorbalar çocuk ,kadın ,erkek ,masum olarak ayırım yapmadıklarını bir kez daha bizlere Ankara'da gösterdiler. Bizler yaşam savunucuları olarak bu tür katliamlar nereden nasıl gelirse gelsin, yaşamın en doğal hak olmasına karşın yapılan bütün bu vahşi katliamları şiddetle kınıyoruz. Ülkemizde yaşatılmak istenen kaos, korku ve sindirme planlarının insan yaşamı üzerinden yapılmaya çalışıldığını görerek, insanlık dışı saldırıları lanetlediğimizi bir kez daha haykırıyoruz.

Yıllar önce barbarlığı terk etmiş insanlığın yeniden barbarlığa dönmeyeceği ve karşı duracağı bilinmelidir. Bizler biliyoruz ki insanlık bu tür saldırıların karşısında duracak ve insanlık kazanacaktır. YAŞAMDER olarak bu tür saldırılara her zaman nefretle bakacağımızı bir kez daha haykırıyoruz. Yaşam ve insanlık onuru üstün gelecektir.

Turgutlu Doğa Kültür ve Yaşam Derneği
YAŞAMDER
Yönetim Kurulu

İşçiler politikanın neresinde?

İşçi sınıfının politikayı aydınlara, burjuva politikacılara bırakması; kendisinin sadece ekonomik mücadeleyle yetinmesi, bu mücadeleyi de düzeni rahatsız edecek bir boyuta ulaştırmaması arzu edilir. Çünkü birçok burjuva aydınına göre politika bir yönetme sanatıdır. Kapitalist toplumda bu iş, bir iş bölümü üzerinden burjuva uzmanlarına havale edilmiştir. Kendilerine politikacı, devlet adamı denen “meslek erbabları”, egemen sınıfın istemlerini ve ideolojik hegemonyasını bütün sosyal sınıf ve katmanlara taşıyarak sömürü sisteminin devamını garanti altına almaya çalışırlar.

Toplumsal sınıflara bölünmüş olmasından dolayı, egemen sınıfça belirlenen hiyerarşik iş bölümü, işçi sınıfını ve diğer emekçi katmanları bir seyirci konumuna indirgemıştır. Bu noktada aksi tepkiler gösterenlere ise önce sopa sallanarak “ayaklar baş olur mu?” nitelmesiyle hadleri bildirilir.

Bugün demokrasi şampiyonu ülkelerde dahi emekçi sınıflar için politik faaliyet, dört beş yılda bir sandığa gitmektir. Ayrıca basın özgürlüğünden, söz söyleme özgürlüğünden, örgütlenme özgürlüğünden söz edilir ancak bu tür özgürlüklerin kullanımı esas olarak burjuva sınıfı içindir. İşçi sınıfının bu özgürlükleri kullanmasının önünde sayısız engel vardır. Ayrıca burjuva politikasının işleyişi itibarıyla, işçilerin yönetmeye kalkmasının zararlı olmasının yanı sıra da bir beceri sorunudur. İşçilerin yönetmeyi beceremeyeceği gibi bir tuhaf iddia burjuva aydınları tarafından sürekli işlenen bir durumdur.

Oysa ki genelde işçi sınıfından gizlenen yönetme deneyimleri bu ülkede de gerçekleşmiştir.

1969 yılında Çorum Alpagut Linyit işletmelerinde işçileri ücretlerin ödenmemesi üzerine linyit işletmesini işgal edip, üretimi kendi kontrollerine alarak madeni işletmişler ciddi üretim artışları gerçekleştirmişler bu yolla ücretlerinin tahsilini sağlamak bir yana işletmeyi oldukça da başarılı bir şekilde 35 gün boyunca idare etmişlerdir. Sekiz saat madende çalışıp sekiz saat saldırılara karşı nöbet tutmuşlardır. Ancak bu durum hükümeti rahatsız etmiş Ankara’dan gönderilen askeri birliklerle işletme kuşatılmış ve daha sonra işgal hükümet eliyle kırılmıştır. Bu nedenle de işçi sınıfının yönetemeyeceği iddiasına karşı yığınla yönetme deneyimi işçi sınıfının tarihinde durmaktadır.

Kapitalist toplumda işçi sınıfı, burjuva ideolojisinin, dinsel gericiliğin hegomonik baskısı altındadır. İşçi sınıfının bu baskı sarmalını kendiliğinden kırması her zaman mümkün değildir. İşçi sınıfının egemen sınıf olarak yönetebilmesi için etrafında ki bu baskı sarmalını kırıp atarak sınıf bilinci ile donanmış olması gerekir. Bu yüzden de sınıf savaşımının en önemli aracı olan partinin (komünist parti) ana işlevlerinden birisi de işçi sınıfının politik eğitimini gerçekleştirmektir. Kapitalist toplumda politikanın konusu, toplumsal ilişkiler düzeyi tarafından belirlenir. Bu toplumsal ilişkiler bütününe korunup kollanması ya da değiştirilip dönüştürülmesi süreci politik pratiktir.

Politik pratik süreci, toplumsal ilişkiler alanı içerisinde sınıfların hareketini eylemini gerektirir. Politika bu eylemin yönlendirilmesi yönetilmesinin yanı sıra, bu eylemin diğer toplum kesimlerinde kabulünü sağlamayı bunun içinde sınıfın taleplerinin tüm ülke yurttaşlarının talebi haline gelmesi sürecini gerektirir. Bu anlamda sınıfın eylemi diğer toplum kesimlerinde kabul edilen bir harekete dönüşebilmelidir. Politika sınıfın eyleminin diğer toplum kesimlerince benimsenmesinin sağlanmasının da aracıdır.

Toplumsal iş bölümünün yarattığı hiyerarşi ile politik hiyerarşinin çakışmışlığına son veren burjuva toplumdur. Devlet ile egemen sınıf arasındaki ilişkinin bir dolayım üzerinden gerçekleşmesi, politika erbabını öne çıkartan, her şeyin onların elinde olduğu yanılsaması-

nı yaratır.

Bu süreç yarattığı yanılsama itibarıyla devleti sınıflara ait bir şey değil, sınıflar üstü bir yapı olarak algılanmasını pekiştirir.

Özel bir faaliyet alanı olarak ya da bir meslek olarak ortaya çıkan profesyonel politikacılar ve partiler burjuva toplumunda bugünkü gelişmişlik boyutuna ulaşmışlardır.

Ancak bu politikayı meslek edinmiş meslek erbabının sermayesi, genelde kendinden değildir. Yürütülen politik sürecin ihtiyaçları veya politikacının kişisel ihtiyaçları, ya da örgütlenme ve destek süreçleri için harcanması gereken miktarlar önemli bir yekun tutacağı düşünülrse bu meblağlar sermaye sınıfının bir veya birkaç fraksiyonu tarafından karşılanan meblağlardır. Bu nedenle burjuva politik faaliyet, profesyonel burjuva politikacıları eliyle yürütülür. Bu anlamda politika sahnesi sermaye sınıfı tarafından kurulmuş bir sahnedir. Bu sahnenin yıkılması ve değiştirilmesi ise işçi sınıfı siyasetinin geliştirilmesi ile mümkündür.

Peki komünist politika nasıl kurulabilir, nasıl geliştirilebilir?

Bu sorunu kavrayabilmek için iki örneğe birden bakmamız gerekir. Kürt halkının direnişi ve batının suskunluğu. Bu iki örnek bize iki farklı durumu iki farklı politika yapma tarzını anlatmaktadır. Ancak birinde halk kendi kaderini eline almaya çalışırken diğerinde ise emekçiler kaderlerini politika erbablarına teslim etmiş görünmektedir.

Bugün Cizre’de, Nusaybin’de, Silvan’da demokratik hakları için direnen kitleler, politika yapmanın sadece egemen sınıfa has bir durum olmadığını göstermiştir. Hükümet, bölge insanını kendine bağladığı basın üzerinden kandıramamakta onları kendi saflarına çekememektedir. Kürt halkı, özellikle Cizreliler, çocuklarını, gençlerini özel hareket timlerine vermemek için direndiler, dokuz gün boyunca ilan edilen sokağa çıkma yasağına rağmen, ölülerini evlerinde bekletmek zorunda kalmalarına rağmen teslimiyet göstermediler. Onurlu bir direnişin öncüsü olarak tarihin direniş sayfasında yerlerini aldılar.

Ancak batıda işçiler ve emekçiler derin bir suskunluk içerisinde olanı biteni bir korku filmi izler gibi izlemeye devam etmektedirler. Özellikle metal direnişi sürecinde sokağa çıkan, politik pratik süreçler için umut vaat eden işçi sınıfı, bugün daha geri bir pozisyonda bulunmaktadır. Kendi ekmeğinin büyümesi meselesini dahi sarı sendikacılara, egemen sınıfın temsilcilerine, profesyonel politika erbablarına teslim etmiş görünmektedir.

İşçi sınıfı, bugün zulme uğrayanlara, zorbalığa maruz kalanlara sahip çıkmadığı sürece, kendi bağımsız poli-

tikasını da oluşturamayacaktır

“Eğer işçiler, hangi sınıflar gadre uğrarsa uğrarsın her türlü suistimale karşı zulme karşı, zorbalığın bütün davranışlarına karşı tepki göstermeye alışmış değillerse, işçiler, bunlara karşı başka herhangi bir açıdan değil de sosyal demokrat açıdan tepki göstermede eğitilmemişlerse, işçi sınıfı bilinci gerçek siyasal bilinç olamaz. Eğer işçiler öteki toplumsal sınıfların her birini entelektüel manevi ve siyasal yaşamlarını gözleyebilmek için her şeyden önce güncel siyasal olgular ve olaylardan yaralanmasını öğrenemezlerse, eğer materyalist tahlil ve ölçütleri nüfusun bütün sınıflarının tabakalarının ve gruplarının yaşam ve eylemlerinin bütün yönlerine pratik olarak uygulamayı öğrenemezlerse çalışan yığınların bilinci gerçek bir sınıf bilinci olamaz.

Kim, işçi sınıfının dikkatini, gözlemine ve bilincini, tamamıyla ya da hatta esas olarak işçi sınıfı üzerinde yoğunlaştırıyorsa, böylesi, sosyaldemokrat değildir; çünkü, kendini iyi tanıyabilmesi için, işçi sınıfının, modern toplumun bütün sınıfları arasında karşılıklı ilişkiler konusunda tam bir bilgi, sadece teorik bilgisi değil, hatta daha doğru olarak ifade edelim; teorik olmaktan çok, siyasal yaşam deneyimine dayanan pratik bilgisi olması gerekir. Bu nedenle yığınları siyasal harekete çekmek için en geniş uygulanabilirliğe sahip araç olarak ekonomistlerin vazettikleri iktisadi mücadele kavramı, pratik sonuçları bakımından çok zararlı ve gericidir. İşçilerin bir sosyal-demokrat haline gelebilmesi için, işçi, toprak beyi ile papazın, yüksek memur ile köylünün, öğrenci ile serserinin, iktisadi niteliği ve toplumsal ve siyasal özellikleri konusunda açık seçik bir fikre sahip olmalıdır; onların güçlü ve zayıf yanlarını bilmelidir; her sınıf ve tabakanın kendi bencil özlemlerini, kendi gerçek “iç yapısını” gizlemek için kullandığı bütün parlak sözlerin ve saf-sataların anlamını kavramalıdır; belirli kurumların ve yasaların yansıttığı şu ya da bu çıkarların neler olduğunu ve bu yansıtmanın nasıl olduğunu anlamalıdır.

Ama bu “açık seçik tablo”, herhangi bir kitaptan edilemez. İşçi, bunu, ancak canlı örneklerden, belirli bir anda çevremizde olup bitenlerin, herkesin üzerinde konuştuğu ya da birisinin fısıldadığı şu ya da bu olayda, rakamlarda, mahkeme kararlarında vb. belirenin sıcağı sıcağına teşhirinden edinebilir. Bu kapsamlı siyasal teşhirler, yığınları devrimci eylem bakımından eğitmenin zorunlu ve temel bir koşuludur.” (Lenin, Ne yapılmalı s. 71)

Bu anlamda işçilerin, genel siyasal mücadeleye katılmaları, bir başlangıç bir kalkış noktasıdır. İşçi sınıfı ile beraber öğrenerek, onları, komünist politikanın bir öznesi durumuna yükselterek atılacak adımlar devrimci politikanın ya da komünist politikanın temel düsturu olacaktır.

Görünürde Olan Ve Gerçek Tek Sorumlu T. Erdoğan mı?

Osman Tiftikçi

Türkiye’de olan biten her şey bir kişiyle, bu kişinin hırslarıyla açıklanır oldu. Öyle bir hava yaratıldı ki, sanki AKP devrilse, T. Erdoğan da köşesine çekilse, Türkiye güllük gülistanlık bir ülke olacak. Örneğin Kürt meselesi çözülecek, Türkiye Ortadoğu pislğine bulaşmayacak, Kürtler, azınlıklar, kadınlar, işçiler, gençler için basın özgürlüğü, örgütlenme özgürlüğü olacak. Sol, devrimci demokratik güçler istedikleri yerde, istedikleri gibi gösteri, yürüyüş, miting yapabilecekler. Sünni İslam’ın devletin resmi dini olmasına, diğer inançların ezilmesine, horlanmasına son verilecek. Hatta T. Erdoğan Merkez Bankasına ve maliyeye karışmasa ekonomik kriz bile olmayacak. Türkiye ve Kürt solunun, demokratik kamuoyunun, Türkiye devleti ve Türkiye’deki siyasi düzen hakkında bildiği her şey, yılların deneyim ve bilgi birikimi unutturulmaya, kitleler cahilleştirilmeye çalışılıyor. Biz, 24 Temmuz’da başlatılan kirli savaşı ele alarak, Türkiye’deki düzene, devlete ilişkin bazı gerçekleri hatırlatmak istiyoruz.

SAVAŞIN TEK NEDENİ T. ERDOĞAN’IN 400 VEKİL İSTEMESİ Mİ?

7 Haziran seçim sonuçlarından rahatsız olan sadece AKP ve T. Erdoğan değildi. HDP’nin elde ettiği başarıyı, HDP’nin ve onu destekleyenlerin burnundan getirmek isteyen başkaları da vardı. Örneğin MHP. MHP’nin hükümet kurulmaması ve seçimi geçersiz kılmak için, AKP’ye verdiği destek, sıkıyönetim çıkılıkları, T. Erdoğan sevgisinden ileri gelmiyordu. Doğu Perinçek ve çevresi de herhalde T. Erdoğan 400 vekil çıkarsın diye savaştan yana tavır almıyorlar. CHP’nin savaş tezkeresine evet oyu vermesini de bir el sürçmesi olarak görmemek gerekir. CHP hala hem emperyalizm işbirlikçisi sermayenin ve devletin has partisidir. CHP içinde demokrat bazı milletvekillerinin bulunması, bu gerçeği değiştirmez. CHP ve onunla birlikte davranan Gülen çevresi, Gülen medyası tam bir ikiyüzlülük içindeler. Bir yandan Kürtlerle sağladıkları yakınlığı korumak için sureti haktan görünüp barış diye bağırıyorlar, diğer yandan ise savaş tezkeresini destekliyorlar, AKP’yi; Kürtlere yüz verdiği, çözüm sürecinde onların silah yığmasına, örgütlenmesine göz yumduğu için, yani Kürtleri ezmede zayıf davrandığı için eleştiriyorlar. PKK’nin, özyönetim isteyen yerel inisiyatiflerin ezilmesini isterken HDP’ye dost görünmeye çalışıyorlar.

Görüldüğü gibi savaş cephesi sadece AKP’den ibaret değildir, epeyce geniştir.

Unutulmamalıdır ki, Kürt düşmanlığı, bunun yanı sıra Ermeni, Rum, Yahudi düşmanlığı, Sünni İslam dışında tüm inançların yok edilme gayretleri, devlet eliyle din sömürüsü T. Erdoğanla birlikte başlamadı. Türkiye Cumhuriyeti’nin kurulduğu günden beri, Kürdün ve Kürt dilinin varlığını inkar edenler, Kürtleri zorla asimile etmeye çalışanlar Türkiye’de iktidarı, devleti elinde tutan güçlerdi. Ve bunlar günümüzde de sapa-sağlam durmaktalar. Bu düzenin ve devletin tarihi birçok kitlesel katliamla, soykırım girişimleri ile doludur. Hiç biriyle de yüzleşmeye yanaşılmamaktadır. Bunun bir sebebi olmalı.

T. Erdoğan’ın savaşçı tavrında anlaşılmayacak bir yan yok. Zaten bu konuda her gün birbirinin aynısı binlerce yazı yazılıyor. Eski müttefiklerinin neredeyse tamamını kaybeden T. Erdoğan, koltuğunu, mevkiini koruyabilmek için kendini kontrgerillanın, ordunun kucağına atmış bulunuyor. T. Erdoğan umudunu, silahlarının gölgesinde yapılacak ve banko kazanmayı düşündüğü uydurma bir seçime bağlamış durumda. 2002 yılında emperyalizmin, işbirlikçi sermayenin desteğiyle, Gü-

len çevresi ile ittifak içinde iktidara gelen T. Erdoğan, şimdi kontrgerillaya, kirli savaş yanlılarına istenilen hizmetleri yaparsa, iktidarda kalmasına izin verileceğini, hesap vermekten kaçabileceğini düşünüyor.

T. ERDOĞAN’IN BARIŞ MASASINI YIKMASININ NEDENLERİ

Kürt hareketi ile görüşmeler, resmi protokol imzalamaya aşamasına gelmişken birden bire T. Erdoğan Kürt sorunu diye bir şey yoktur diyerek süreci bitirdi. T. Erdoğan aslında tam bir panik halindeydi. Onu bu kadar korkutan neydi? Buna verilen cevap, barışçı tavrın T. Erdoğan’a oy kaybettirdiği, milliyetçi oyları alabilmek için 180 derece dönüş yaptığıdır. Ama şu an ordunun, devletin, kontrgerillanın Kürtlere karşı tavrına baktığımızda başka bir ihtimal daha görünüyor. Generaller T. Erdoğan’ı tehdit etmiş olabilirler. Generallerin bu tehdidine karşı zaten zor durumda olan, tecrit edilmiş T. Erdoğan’ın direnecek hiçbir gücü yoktu. T. Erdoğan ayrıca bu 180 derece dönüşü oy hesabı nedeniyle kendi çıkarlarına da uygun bulmuş olmalıydı.

T. Erdoğan 7 Haziran seçimlerine silahların gölgesinde girmek, böylece hem orduyu hoşnut etmek, hem de HDP’yi baskı ve hileyle baraj altında bırakmak istiyordu. Ama ordu o süreçte bunu kabul etmedi. Basına yansıyan birkaç olayı hatırlayalım. Diyadin’de bir grup asker öldürülsünler diye PKK gerillalarının önüne atıldı. Hesap şehit cenazeleri üzerinden oy avcılığı yapmak, bölgeyi askeri abluka altına almaktı. Kürt halkı olağanüstü bir duyarlılıkla ölümleri önledi ve yaralıları da kurtardı. AKP fena halde bozulurken Genelkurmay Kürt halkına teşekkür etti. T. Erdoğan ardından Suriye’ye, daha doğrusu Kürt kantonlarına hamle yaparak ortalığı bulandırmak istedi ama Genelkurmay başkanı hasta oluverdi. Erdoğan inatla savaş ortamı yaratmak istiyordu. Suriye uçağı düşürdüklerini açıkladılar. Genelkurmay ise bunu yalanlayıp insansız hava aracı vurduklarını ilan etti. Özetle T. Erdoğan’ın savaş ortamında, olağanüstü koşullarda seçime gitme hesabı boşa çıktı. Henüz bunun sırasının gelmediğini düşünen, seçim sonucunu beklemeyi uygun bulan generaller bu savaşı ertelediler. Seçimden sonra egemen sınıfların, ordunun tavrı değişti.

Burada ordu ile ilgili olarak şunu belirtelim: AKP diğer devlet kurumlarına olduğu gibi orduya da dokunmamıştır. Orduya yönelik operasyonlar orduya emperyalizm ve bağımlı düzen namına çekidüzen verme girişimleriydi. Ordunun temel misyonlarında ve konumunda bir değişme olmamıştır. Ordu emperyalizmin askeri gücünün bir parçası ve iç savaşa göre biçimlenmiş bir kurumdur. Ordu NATO’dan çıkmamıştır, Pentagon’dan bağımsızlaşmamıştır, askeri üsler olduğu gibi durmaktadır. MGK durmaktadır. OYAK ve orduya denetlenemeyen parasal kaynak sağlayan vakıflar durmaktadır. Silah sanayi ordunun tekelindedir. Ordu mensuplarına verilen eğitimde ve ideolojide de ciddi bir değişme meydana gelmemiştir. En önemli değişiklik, ordunun, kendini fena halde yıpratın siyasi alandan geri plana çekilmesidir. Liberaller ve AKP bu durumu, askeri vesayetin sona ermesi olarak propaganda etmektedirler ama gerçek böyle değildir.

SAVAŞIN GERÇEK NEDENİ

Yukarıda da belirttiğimiz gibi Kürt hareketi barış sürecini olması gerektiği biçimde yani mücadeleyle elde ettiği kazanımları pekiştirmek, geliştirmek için kullandı. Tasfiye girişimlerini boşa çıkardı. Buna ek olarak seçim öncesinde HDP etrafında demokratik bir cephe oluştu. Gezi ayaklanmasıyla yeni bir başlangıç yapan toplumsal hareket, seçim sürecinde bir üst aşamaya sıç-

radı. HDP etrafındaki cephe görünürde AKP karşıtlığı temelinde oluşmuş görünüyordu ama çok önemli başka özellikleri de vardı. Başta Kürtler olmak üzere, Ermeniler, Rumlar, Yahudiler, Çerkesler, Ezidiler, Aleviler, Süryaniler yani tüm ezilenler, dışlananlar Türkiye solcularıyla beraber kitlesel olarak bir araya gelmişlerdi. Bu bir araya geliş öyle eklektik bir olgu, sadece seçim için bir ittifak değildi. Ortak bir ruh hali de oluşmuştu ve hem kalıcı hem de yayılmacı özellikler gösteriyordu. Türkiye egemenlerinin en çok korktuğu şey, bir türlü asimile edemedikleri Kürtlerle Türkiye’deki demokratik devrimci mücadelenin birleşmesiydi. Korkulan başa geliyordu.

Bu hareket emperyalizme ve Türkiye’deki düzene doğrudan karşı değildi. Ama bu düzenin önemli bazı ideolojik dayanaklarına açıktan bir saldırıydı. Herkes kendi ulusal kimliği ile kendi dini kimliği ile açıkça siyaset sahnesindeydi. Devletin resmi dini, Diyanet işleri Başkanlığının şahsında tartışmaya açılmıştı. Üstelik kendine CHP’liyim, MHP’liyim diyen önemli bir kesim, bile bile, göz göre göre Ermeni adaylara, Kürtlere, Ezidilere oy veriyordu. Bütün bunlar, bir tanesi dünyaya bedel Türklerin yaşadığı, yüzde 99’u Müslüman olan Türkiye’de olacak işler değildi.

HDP gibi bir partiye izin verilmesi, hatta seçim sürecinde bu partinin meclise girmesi için desteklenmesi, egemen sınıflar açısından koşullara bağlı mecburen yapılan bir işti. Kürt hareketini en azından kısa dönemde yenip yok etmek mümkün değildi. O kadar ki ABD ve AB’nin bile desteğini almış, dünyanın saygınlığını kazanmış, Ortadoğu’daki devletlerden daha etkili bir askeri, siyasi ve ideolojik güç haline gelmişti.

Devlet HDP’yi, Kürt hareketini düzen sınırları içine çekmek, hatta yapabilirse bölmek, Türkiye solunu da parlamenter mücadele içine çekip, diğer alanlardan zorla silerek asimile etmek için kullanmak istiyordu. Emperyalizmin bu konuda son derece başarılı deneyimleri, Güney Afrika, Latin Amerika örnekleri vardı. Kısa dönemdeki çalkantılara rağmen, uzun dönemde emperyalizm ve işbirlikçileri bu işten kazançlı çıkıyordu. Buna ek olarak seçim döneminde egemen kesimlerin artık kurtulmak istedikleri T. Erdoğan’ı devirecek tek güç HDP idi. HDP dışında AKP’yi geriletecek başka bir alternatif yoktu. Bu nedenle T. Erdoğan’ın savaş ortamı yaratmasına izin verilmedi. Egemen sınıf, Kürt hareketi ve etrafında oluşan ittifakla hesaplaşma işini seçim sonuna ertelediler. Ama Kürt hareketi ve Türkiye’deki demokratik güçler de bu durumu iyi kullandılar.

Seçim sonucunda hangi hükümet kurulursa kurulsun, ona ilk olarak bu hesaplaşma dayatılacaktı. Örneğin seçimden sonra egemen sınıfların istediği CHP-AKP koalisyonu kurulabilseydi, şu an AKP’nin yaptıklarını yapacaktı. Biçim ve yöntemler farklı olacaktı ama Kürt hareketi bölünmeye, teslim alınmaya çalışılacak, bu hareket içindeki sol eğilim tecrit edilerek HDP etrafında oluşmuş birlik dağıtılmak istenecekti. HDP ittifaklarından, toplumdan yalıtılarak, marjinal bir Kürt partisine dönüştürülmeye çalışılacaktı. Şimdi bu işler karşı tarafın, yani Kürt hareketinin verdiği sert karşılığın da ürünü olarak, en sert biçimlerde yapılmaya çalışılıyor. Amaç Kürt hareketini ezmek, HDP’yi zayıflatmak ve HDP etrafında toplanmış demokrat, devrimci çevreleri ideolojik olarak toplumdan tecrit etmektir. Bu da Kürt ve Ermeni düşmanlığı temelinde, kitleler birbirine kışkırtılarak, Sünni İslam Türk milliyetçiliği ile harmanlanarak yapılmaya çalışılıyor. Atatürkçülüğe tıpkı 1990’lı yıllarda olduğu gibi yeni bir hamle daha yaptırılması da beklenmelidir.

Özetle bu haksız savaş T. Erdoğan’ın tek başına yaptığı bir iş değildir. Kürdistanlı ve Türkiye’deki solcuların, demokratların meseleye bir de bu açıdan bakmalarında, mücadelenin geleceği açısından sayısız faydalar vardır.

Turgutlu'da Ankara Katliamı Anması

“ÜZGÜNÜZ, ÖFKELİYİZ, YASTAYIZ VE İSYANDAYIZ! KATLİAMI VE KATİLLERİ ASLA UNUTMAYACAĞIZ!”

MANİSA'nın Turgutlu İlçesi'nde düzenlenen basın açıklaması ile Ankara'da yaşanan bombalı terör eylemi kınandı.

Eğitim-Sen Turgutlu Temsilciliği, bugün saat 18.00'de Turgutlu'nun 50.Yıl Cumhuriyet Alanı'nda basın açıklaması yaptı.

CHP, HDP, ADD, CKD, YAŞAMDER, GSB, SÖZ ve EYLEM ve Tüm Bel.Sen üyelerinin de bulunduğu, yaklaşık 150 kişinin katıldığı basın açıklamasında Eğitim-Sen Turgutlu Şubesi Başkanı Nacittin Durak tarafından yapılan açıklamada: “10 Ekim'de Ankara'da Emek, Barış ve Demokrasi Mitingi için toplanmıştık. Saray'ın saltanatı uğruna aylardır dökülen kanlara dur demek, savaşa karşı, barışı savunmak için yollara düşmüştük.

Kamu emekçilerinin, işçilerin, halkların özlemlerini haykırmak, umutlarını yaşatmak için, kandan ve savaştan beslenenlere karşı “Savaşa İnat, Barış Hemen Şimdi!” demek için gelmiştik.

Türkiye'nin dört bir yanından, emek, barış ve demokrasi taleplerimizi haykırmak için kadını erkeği, genci yaşlısı, barış türküleriyle birlikte halaya durmuştuk. Türkiye'nin göbeğinde, Ankara Garı'nın önünde, binlerce polisin gözü önünde patlattılar bombalarını. 128 canımızı aldılar aramızdan. Canımızdan can gitti, yüreklerimiz dağıldı. Annelerimizi, babalarımızı, kardeşlerimizi, arkadaşlarımızı, yoldaşlarımızı kaybettik.

İki gündür yüreğimiz yanıyor, içimiz kanıyor. Üzgünüz, öfkeliyiz, yastayız ve isyan ediyoruz. Bizler patlama sonrasında canlarımızı kurtarmaya çalışırken, polislerini gaz bombaları ile üzerimize salanlar, yüzümüze sırtarak “güvenlik zafiyeti” yok diyorlar.

Hiç kimse bize bu katliamın faili meçhul olduğunu söylemesin. Ankara'nın orta yerinde göz göre göre bombaları patlatanları, yakın tarihimizin en vahşi saldırısına göz yumanları biliyor, katillerin hepsini tanıyoruz.

Katiller; diktatörlük heveslileri 7 Haziran seçimlerinde kursaklarında kaldığı için, ülkeyi kan gölüne çevirip, yaşanan ölümler üzerinden “oy avcılığı” yapanlardır.

Katiller; yarattıkları şiddet, korku ve katliam

atmosferinde “tek başına iktidar” olmak için ülkeyi ateşe atıp, kendilerini kurtarmaya çalışanlardır. Emek, barış ve demokrasi mitingimizi kana bulayanlara ve katliama seyirci kalanlara sesleniyoruz:

Bütün vahşetinize, bütün şiddetinize, bütün katliamlarınıza rağmen eşit, özgür, demokratik bir ülkede bir arada yaşamı ve barışı savunmaktan asla vazgeçmeyeceğiz! Bizi korkutmaya, yıldırmaya, sindirmeye çalışanlara sesleniyoruz: Ne kadar saldırırsanız saldırın, korkmayacağız, yılmayacağız, unutmayacağız ve asla affetmeyeceğiz! Hepiniz döktüğünüz kanda boğulacaksınız! Kanlı ellerinizle işlediğiniz bütün suçlardan yargılanacak ve hesap vereceksiniz! DİSK, KESK, TMMOB ve TTB olarak katliamda kaybettiğimiz arkadaşlarımızı anmak, faşist katliamı protesto etmek için dünden itibaren üç gün yastayız. Bugün ve yarın bütün Türkiye'de Grevdeyiz! Acımız büyük, yaralarımız derindir! Katiller ve arkasındaki güçler bulunana kadar bize rahat yok! Katliamın sorumluları hesap verene kadar susmayacağız, yılmayacağız ve asla affetmeyeceğiz! Hepimizin başı sağ olsun!” denildi. Açıklama sonrası grup 50.Yıl Cumhuriyet Alanı'ndan sessizce dağıldı

“Koca Adamlarla Nasıl Uğraşılır ki”

Cemal Kahraman

Samsun'dan Ankara yolundaki köylere giden dolmuşlardan birine bindim. Biraz sonra yanıma bir yakınının yardımıyla 70 yaşlarında bir köylü oturdu. Belli ki konuşmaya susamış, konuşmak için can atıyordu. Gözlerinin görmediği her halinden belli olan köylü önce bana dokunarak nereli olduğumu, nereye gittiğimi sorunca kısa ve merakını giderecek cevaplar verdim. Araç dolmayı bekliyor, belli ki yarım saatlik bir de yolu var. Köyde konuşacak kimseyi bulamadığını, gözleri görmediği için ise zamanın geçmek bilmediğini, azıcık görebilseydi hiç değilse kendini oyalayacağını söyleyerek büyük bir arzuyla sohbeti başlattı.

Doğuştan mı görmüyorsun diye sordum. İsteddiği oldu, farklı bir insanla farklı şeyler konuşmanın dayanılmaz iştahıyla “Hayır” dedi. O sırada araç kalktı, para verilecek. Cebinden bir tomar para çıkarıp kuşkuyla “Bunlar kaç lira” deyip dolmuş ücretini vermeme istedi. Arkadan yakını olan kişi benim de

param yok deyiverdi. Neyse, paraların içinden dolmuş ücretini seçip verdik ve konuşmamız sürüp gitti. Muayenehanesi postanenin arkasında olan bir doktora önerildiği için gitmiş. Doktor müdahale etmek yerine kataraktı da oluştuktan sonra operasyon yaparız demiş. Aradan iki yıl geçtikten sonra 19 Mayıs Üniversitesi Hastanesi'ne gidip iş isten geçtiğini öğrenmiş. Böylece belki de görme olanağına kavuşabileceği bir durum, görme yetilerinin tam anlamıyla yok olmasıyla sonuçlanmış. Peki herhangi bir şikayette falan bulundun mu deyince, “Benim gözüm gitmiş ona ceza verdirtsem neye yarar, hem o okumuş insan, bir insan nasıl yetişiyor, sonra çocuğu var, bir de nasıl uğraşılır ki koskoca adamlarla” dedi

Her konuşmasının arkasından “hiç değilse ışığı görebilseydim” diyordu. Peki neyle geçiniyorsun dedim, “Sebze meyve yapıyoruz, Allah razı olsun hükümetten onlar da yardım ediyorlar” dedi. “Ama sebze meyve para etmiyor, eskiden bütün yapıyorduk, tütünden toplu para alıyorduk ve iyi para ediyordu,

şimdi yapan yok” diyerek devam etti. İneceğim yere gelince veda edip ayrıldık.

Aslında gözünün yok olmasına neden olanlara acıyor gibi görünürken bile ne kadar çaresiz olduğunu anlatır gibiydi. Zaten söylemlerinin sonunda “koca adamlarla nasıl uğraşılır ki” demesi itirafı niteliğindedi. Yine tütün yapan yok ki derken tütün ekim kotalarının yok denecek seviyelere indirildiğini biliyor gibiydi. Ben AKP'liyim ve onlardan çok memnunum derken kiminle konuştuğunun farkında olmamanın tedirginliği içinde olduğunu biliyor gibiydi. Ya yapılan yardımlardan da olursam diye korktuğu belliydi. Kısacası, göz boyamak için hayvan barınakları yapan burjuvazinin ve o barınakları yaptırdık diye övünç çığlıkları atan burjuva derneklerinin bu kayıp insanlarla ilgilendikleri yok. İlgilenmelerini beklemek ise safdillik olur. Aslında o şarlatanların hayvan hakları falan savundukları da yok. İnsanlar sokaklarda onursuz varsayılarım diye çaresizliklerini saklıyorlarsa ve bunları kimseler görmüyorsa o sahte iyilikseverlere ne denilebilir ki.

Yunanistan'da Pontus Krizi

İşçiden Sonbahar Kreasyonu

Fransız havayolu şirketi Air France'ın, 2900 kişi hakkında işten çıkarma kararı vermesi üzerine işçiler, Air France'ın merkez binasını bastı. Ey-lemciler, binada bulunan Yönetim Kurulu Başkan-ı ve İnsan Kaynakları Müdürü'nü tartaklayarak, üzerlerindeki elbiselerini yırttı. Bunu gören bir çok yöneticinin kaçarak binayı terkettiği haberi medyada yer alıyor.

Birçok şirkette olduğu gibi, ulusal hava yolu şirketlerinin de krizi bahane ederek, 2016-2017 yılları arasında; 300 pilot, 700 kabin görevlisi ile 1900 yer hizmetleri görevlisinin işine son verileceğini açıklamıştı. Başbakan Manuel Vals'in olay sonrası yaptığı açıklamada, "Uyum sağlamak için ilerlemek lazım, aksi takdirde bütün çalışanlar zarar görür." demesi, bir grev kırıcılığı örneği olarak, mücadeleyi kırma çabasıdır.

Kapitalizm koşullarında özellikle hizmet sektöründe rekabet edebilmenin bedelini şirketler ya ücretleri düşürerek ya da işçi çıkartıp fazla mesai ile bu açığı, işçi-emekçiye ödetmeye çalışıyor.

Air France çalışanlarının, patron temsilcilerine uygun gördükleri kıyafeti beğendiğimizi belirtelim. Bu kıyafeti oluştururken gösterdikleri hassasiyeti, bundan sonra da birlikte hareket ederek mücadelelerin da göstermelerini bekliyoruz.

1-2 Ekim tarihlerinde Yunanistan'ın Selanik kentinde 2. Uluslararası Pontus Gençlik Konferansı yapıldı. Avusturalya, ABD, Kanada ve 23 ülkeden 500'den fazla gencin katıldığı konferans, Yunanistan'da seçim sonrası bir tartışmayı gündeme getirdi.

Syriza Partisi'nin yayın organı Avgi gazetesinde, Eğitim ve Araştırma Bakanı Nikos Filis imzalı yazı, Pontus soykırımının siyasi bir düzmece olduğunu, Pontus soykırımının iç kamuoyuna yönelik bir hamle olduğunu, Atina'nın bu tezinin uluslararası arenada hiçbir geçerliliğinin olmadığını, bu yüzden de Yunanistan'ın uluslararası arenada bu durumu savunmak için harekete geçemediğini iddia ediyor.

Konferansa katılan Pontuslu gençler, Bakan Filis'in bu metnine tepki göstererek, Filis'in kendi tarihlerine ve

kültürlerine saygısızlık yaptığını dile getirip, Bakan'ın istifa etmesi gerektiğini söylediler. Konferansa bir mesajla katılan Kıbrıs Rum yönetimi Başkanı Nikos Anastasiadis "100 yıl sonra gençlerin adalet için mücadele ettiğini görüyoruz, gençleri Pontus soykırımının tanınması yolunda içtenlikle çalışmaya çağırıyorum" dedi.

Syriza'nın bu açılımının, ortağı sağcı Arel Partisi'nde nasıl bir etki yapacağını önümüzdeki süreçte göreceğiz. İktidara gelmeden önce işçilere ve emekçilere yönelik olarak, ekonomik ve siyasal vaatlerde bulunan Syriza, iktidar olduğunda bir anda bunları unuttu. Bir anda AB'nin akıllı çocuğu oldu. Şimdi bir soykırımı yok sayarak kime şirin gözükmek istiyor bilemiyoruz ama gerçek olan bir şey var ki Syriza'nın AKP gibi freninin patladığıdır.

Pasifik'te ABD Japonya İttifakı

Japonya Başbakanı Sinzo Abe'nin, Mayıs ayında gündeme aldığı anayasa değişikliği planı, muhalefetin ve halkın karşı çıkmasına rağmen Eylül ayında kabul edildi. Anayasada sadece meşru müdafaa amaçlı askeri güç kullanımına izin veren 9.madde, "kollektif meşru müdafaa" olarak değiştirildi.

Açıkçası bu değişiklik başka ülkelerle askeri bir ittifakın önünü açmaktadır. Japonya, II. Dünya Savaşı'ndan sonra yaptığı anayasayla, meşru müdafaa dışındaki durumlarda çatışmaların çözümü için askeri güç kullanımını yasaklamaktaydı. Anayasa değişikliğinin gündeme alınmasından sonra, ABD'nin en büyük denizasırlı filosu 7.filo komutanı Thomas ve Japonya Öz Savunma Kuvvetleri Komutanı Amiral Eiichi Funada, düzenledikleri ortak basın toplantısında, bu anayasa değişikliği ile

ABD ve Japonya ordularının, Hint Asya- Pasifik bölgesinde tatbikat düzenlemesi ve faaliyet göstermesinin kolaylaştığını söylediler.

Çin bu gelişmeyi ihtiyatla izlerken, Japon muhalefet partisi Demokratik Parti lideri Katsuya Okada, tasarının Japonya'nın barışseverliğine darbe vuracağını dile getirdi. Tasarının mecliste oylanması sırasında vekiller arasında arbede yaşanırken, meclis dışında tasarı, 35.000 kişinin katılımıyla gerçekleştirilen bir eylemle protesto edildi. Bunalımın, uluslararası bir altüst oluşla aşılabileceğini, devletlerin bu tür hamlelerle yeni ittifaklar, ortaklıklar kurarak, cephe hazırlığı içinde olacağını, Söz ve Eylem sayfalarında birçok kez söz etmiştik. Anlaşılan o ki; bu anayasa değişikliğiyle Pasifik cephesinde bir ABD-Japonya ittifakının adımları atılmış oldu.

Direniş - Eylem - Mücadele

HACETTEPE

Hacettepe Üniversitesi Hastanesi taşeron işçileri, taleplerini gündeme getirerek 5 Ekim günü bir yürüyüş gerçekleştirdi. Disk Genel İş Sendikası'na üye taşeron işçiler, taleplerini rektöre iletmek için birçok kez randevu talep etmiş, gerçekleşmeyince hastane bahçesinde durumu protesto eden bir yürüyüşle taleplerini duyurdular. İşçiler bu yürüyüş sonunda, üç maddeden

oluşan taleplerini dile getirerek randevu taleplerini yinelediler.

-Anlamsız ve gereksiz sebeplerle işçiler hakkında tutanak tutularak uygulanan, 600 TL'yi bulan maaş kesintilerine son verilsin.

-İşçilere yol parası aynı değil, nakit olarak verilsin.

-Taşeron işçilere kapatılan hastane otoparkı açılsın.

SANTA FARMA

Santa Farma İlaç Şirketi, yaptığı yeni ihale ile taşıma ve depolama işini, sendikalı işçilerin olduğu Prestij Dağıtım Şirketi'nden alarak, sendikasız ve toplu iş sözleşmesiz işçi çalıştıran Tez Trans Şirketi'ne verdi.

Tez Trans Şirketi, Nakliyat İş Sendika-

sı'na üye olan 16 işçiyi, ihaleden sonra işten atmış, bunun üzerine işçiler, ihaleyi yapan Santa Farma İlaç Fabrikası önünde, eylül ayından beri işe iadeleri için başlattıkları eylemi sürdürüyor. Başlattıkları direnişe herkesin destek vermesini isteyen işçiler, "Santa Farma ihaleyi iptal etse hepimizi işe alabilir. Ancak etmiyor. Bizler de olumlu sonuç alana kadar direnişimize devam edeceğiz." dediler.

NİKARAGUA

Orta Amerika ülkesi Nikaragua'da,

maden işçileri eylemine polis saldırdı. Çıkan çatışmalarda bir polis ölürken, 23'ü polis 31 kişi yaralandı. ETHA'nın haberine göre, sendika çalışması yapan üç işçinin işten çıkarılmasıyla başlayan gösterilere halkın destek vermesiyle sokak barikatları kuruldu. Protestolar sırasında, bir karakol ateşe verilirken, bir çok polis aracının yakıldığı, protestocuların polislerin silah, kask ve coplarına el koyduğu haberde yer almaktadır.

Soysuzlar Katletti, Bizler Uğurladık.

10 Ekim günü Ankara'da katledilen yüzlerce insanımız, zılgıtlar, ağıtlar, sloganlar eşliğinde uğurlandı. Gazetemizin baskıya hazırlandığı sırada birçok yaralı arkadaşımızın yaşam mücadelesi devam etmekteydi. Birlikte başladıkları sınıf mücadelesini, ölümü de birlikte giderek sonlandıran Erol Ekici, Gazi Güray, İsmail Kızılcay, Kemal Tayfun Benol, Tekin Arslan, İnşaat İşçileri Sendikası'nın kuruluşunda ve sonraki süreçte yer alan değerli arkadaşlarımızı.

İnşaat işçisi Tekin Arslan'ı, 12 Ekim günü Kartal Cemevi'nde başlayan ve Kartal Meydanı'nda son bulan yürüyüşte, binler sloganlar eşliğinde uğurladı. Kızıl bayrağa sarılı tabutu arkasında yürüyen kitle, "Katil

devlet hesap verecek", "Tekin Arslan ölümsüzdür", "Hırsız, katil AKP" sloganları atarken, çevre esnafta bu sloganlara katılarak katliamı protesto etti.

Onlar sınıf mücadelesinde bu topraklara düşen son toplumlardır. Şimdi bize düşen, ölürken bizlere fısıldadıkları şu dizeyi hayata geçirmektir;

Uyanın uykudan, uyanan aslanlar gibi Yenilmeyecek kadar çok sayıdaki ! Savurun dünyaya zincirlerinizi; Uykuda üzerinize düşen çığ taneleri kadar Çoksunuz, onlarsa bir avuç.

ORS'de Olanlar

Geçen sayımızda işçiden eylem haberleri bölümünde, Ortadoğu Rulman Sanayi Fabrikası'nda yapılan eylemi ve sonrasını haber olarak aktarmıştık. Eylemin başlangıcı ve sonrası olanlara, sınıf mücadelesinde önemli bir noktayı işaret etmesi açısından bu sayıda da değinmeyi uygun gördük.

Kısaca hatırlarsak, metal eylemleri ile birlikte ORS'de oluşan işçi hareketi bir takım kazanımlar elde etmiş, fakat patron bu kazanımları yerine getirmeyince tekrar bir eylemlik örgütlenmiş ve bunun sonunda da 500 işçi işten atılmıştı. Patronla yapılan görüşme sonrası, bu eylem sadece 30 işçinin işten atılması kararıyla sonlandırılmıştı. Sınıf savaşını uzun soluklu bir savaş olarak düşünür ve buna inanırsak, bu tür deneyimler ve bunlardan çıkartılacak dersler sürdürdüğümüz savaşta önemli köşe taşları olacaktır. Tabiki burada işçi olduğumuza ve bundan sonrada işçi kalacağımıza inanmak, bu savaşlara hazırlanmanın önemli noktasıdır. Dolayısıyla bu savaşta ne kadar yoldaşımızın işe alındığı ne kadarının atıldığı bizim değil burjuvazinin sorunudur. Çünkü o bu savaşta ne kadar parça kopartabilirsem bu mücadeleyi o kadar zayıflatırım hesabını yapar. Bizler için ise önemli olan kopmanın olup olmaması sorunudur. Bugün bu savaşta bir yoldaşımızı dışarda bırakmayı göze alıyorsak, yarın bunun sayısını yürüttüğümüz mücadele değil burjuvazinin belirleyeceği kesindir. Sınıf mücadelesi tarihinde yenilgiler olduğu gibi kazanımlar da vardır. Sınıf birliğini bozacak her türlü düşünce ve pratik bu savaşta kaybetmenin en büyük sebeplerindendir. Kapitalizmin tüm yaşam alanlarımızda öne çıkarttığı ve sınıf mücadelesi içinde de sürekli gündemde tutmaya çalıştığı bireysel çıkarlar yerine kolektif çıkarları öne koymalıyız. Bedel ödemek adına geliştirdiğimiz her hamle, uzun soluklu savaşta büyük bedeller ödemenin önünü açacaktır. Patronlara karşı mücadelede işçi sınıfının zaferi taşıyacak olan bireysellik değil, kolektivizmdir. Kolektif düşünceyi büyütüp geliştirelim.

Saraya Bütçe Dayanmıyor

Örtülü-örtüsüz ödenekler Cumhurbaşkanı'na yetmiyor. Torba yasayla örtülü ödenek yetkisi verilen Cumhurbaşkanlığı, 2023 hedefine bütçesiyle kısa zamanda ulaşacağı benziyor. Basında yer alan haberlere göre, 11. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül döneminde, Cumhurbaşkanlığı ödeneği 199,5 milyon lira iken, Recep Tayyip Erdoğan'ın Cumhurbaşkanlığında bütçe %100'e yakın artışla, 397 milyon liraya çıktı. Bu artışa rağmen Maliye Bakanlığı, Saray'ın 2015 yılı ödeneğini 148.902.000 lira artırarak, 545.902.000 TL'ye çıkardı.

Bu rakamlar, Saray'ın 2016 ve 2017 yılı bütçe rakamlarının çoktan aşıldığını gösteriyor. Özellikle örtülü ödenek gerektiren faaliyetlerin artması sebebiyle, haziran ayından itibaren yapılan harcamalarda bir artış olduğu basında yer alıyor. 2015'in ilk beş aylık döneminde, 77 milyon TL olan harcamalar toplamı, seçimden sonraki üç ayda üç kat artmış, 2015 Mart ayında kabul edilen torba yasayla Başbakanlıktan sonra Cumhurbaşkanlığı bütçesine de örtülü ödenek konulması mecliste kabul edilmişti.

Diğer Cumhurbaşkanları gibi olmayacağını diyerek farklılığını zaten ortaya koymuştu Cumhurbaşkanı. Maliye Bakanlığı yaptığı açıklamada, Cumhurbaşkanlığının örtülü işlerinin çok arttığını destekler rakamlar vererek, ilk sekiz ayda rekor bir artış olduğunu bildiriyor. Bakanlık, 2014 yılı örtülü ödenek harcama rakamını 1.075.000.000 TL olarak verirken, 2015'in ilk sekiz ay örtülü ödenek harcama rakamını 1.185.000.000 TL olarak veriyor.

Yani Cumhurbaşkanlığı ve Başbakanlığın 2014 yılına göre 2015 yılının ilk sekiz ayında yoğun bir şekilde örtülü faaliyet yürüttüğünü Maliye Bakanlığı rakamları söylüyor. Burada anlaşılacak olan, işçinin-emekçinin cebinden parayı alırken örtü ve benzeri hiç bir şey kullanmayan devlet, harcarken neden örtü kullanıyor? Kimin parasını kimden ne adına saklıyor?

Fatsa'da Direniş Çadırı Yakıldı

Ordu'nun Fatsa ilçesi Bahçeler Mahallesi Engiz mevkiinde kurulmakta olan yabancı ortaklı Altın Tepe Madencilik firmasının siyanürle altın çıkarma çalışmalarına karşı oluşturulan Fatsa Ünye Doğa Koruma Platformunun direniş çadırı 16 Eylül gecesi “faili belli” kişiler tarafından yakıldı. Tıpkı diğer “faili meçhuller” gibi yakanın devlet güdümlü eşkıyalar olduğunu herkes biliyor, ama faili meçhul demekten başka da seçenek bulamıyorlar maalesef... Aslında Maraş'ı yakıp yıkıp talan

edenler, Çorum'u kan gölüne çevirip insanları ekmek fırınlarında yakanlar, Sivas'ta insanları yakanlarla; bugün HDP binalarını, Cizre'yi, Sur'u, Bismil'i, Varto'yu yakıp talan ederek insanları katledenler aynı kişiler. Bunu herkes biliyor.

Çadırın kurulduğu arazinin sahibi ve aynı zamanda Fatsa Ünye Doğa Koruma Platformu direnişçisi Cevat Akar Çadırın yakılmasının ardından yaptığı açıklamada; “aslında bu konuda şüphelerimiz var ama yasal prosedürün sürüp suçluların ortaya çıkarma-

ılmasını istiyoruz” dedi. Ayrıca Cevat Korkmaz, devlete bağlı çetelerin, maden şirketine karşı direnenleri kastederek “bunlar devletimizi yıkmak isteyenlerdir, bizlerin iş kapılarını yok edip bizleri işsiz bırakacaklar” türünden propagandalar yaparak halkı kışkırttıklarını belirtti. Yine bu olaydan önce çadırlarının bir bölümünün kesildiğini, defalarca çadıra hasar verildiğini ve pankartlarının çalındığını vurgulayarak bunların faillerinin bulunamadığını vurguladı.

Hastane var, sağlık yok!

Sağlık sisteminin en önemli unsurlarından biri de, sağlık emekçilerinin çalışma koşullarıdır. Sağlık emekçilerinin çalışma koşulları yapacakları hizmetlerin kalitesine direkt etki eder. Bir sağlık çalışanının hizmet verdiği mekanlar sağlıklı ve izbe yerlerse başkalarının sağlığını korumayı bir yana bırakın kendi sağlığını koruyamaz. Yine sistem olumlu işleri üst düzey yöneticiler, yanlışları ise alttakilere fatura ederse sistem bir mendenen farksız olur.

Ülkemizde bakanından üst düzey yöneticilere kadar herkes sağlıkta reform yaptıklarını ve hatalar oluşuyorsa personelden kaynaklı olduğunu sürekli servis ederek her alanda olduğu gibi sağlık emekçilerini de kitleler önüne atıyor. Bu 13 yıllık AKP iktidarında adeta gelenek oldu. Sağlığa ulaşamayan veya sorunlu ulaşan insanlar bir hekimin kaç hastaya bakabileceğini tasavvur edemedikleri için duygusallıklarının dışı vurumunun hincını sağlık emekçilerinden çıkarıyor. Çünkü hükümet ve hampası medya sürekli bu sistemin en iyi sistem olduğunu vurguluyor ve hata varsa çalışanda olduğunu pompalıyor. Dolayısıyla da bir hasta yakınının bir sağlık emekçisine saldırmadığı gün

olmuyor. Öyle ki sağlık emekçileri öldüresiye dövülüyor veya katlediliyor. Örneğin; Samsun Göğüs Hastalıkları Hastanesinde katledilen Uzm. Dr. Kamil Furtun gibi. Bu insanların iktidarın yönlendirip hiçbir korumayı da sağlamadığı ortamda işlerini layıkıyla yapma olasılıkları yoktur. Belki hastanelerde güvenlikçiler var ama onlarda güvenlik dışında her şeyi yapıyorlar..

Sağlık emekçilerinin işlerini istenildiği gibi yapabilmeleri için çalışma mekanları da çok önemlidir. Örneğin; Samsun Eğitim ve Araştırma Hastanesinin dış görünüşü ve hasta odalarına bakarsanız çağdaş bir hastane görünümüne yakın olduğuna inanırsınız. Ama özellikle çalışanların görev yaptığı odalara bakınca şaşırıp kalmamak olası değil. Doktorların muayenahaneleri küçük bir odacıklar olmasının yanında özellikle röntgen, tetkik ve görüntüleme yapılan odaların bulunduğu yerler havasız mekanlar. Havalandırmalar binanın geneline hitap ediyor ve sık sık elektrik kesilmeleleriyle bozuluyor. Dolayısıyla da çalışanlar havasız ortamda hizmet vermeye çalışıyor. Bir insanın mesai boyunca hiç gün yüzü görmeden maden ocağı gibi yerden hizmet vermesi ne kadar sağ-

lıklı olabilir ki. Hele ki bu çalışanlar birde sağlık emekçileriye! Yine sağlık emekçilerinin deyimiyle yoğun bakımlar hiçbir şekilde ışık almamalıymış, yani penceresiz olmalıymış. Gelin görün ki bütün yoğun bakımlar pencereli camlar ışık almasın diye sonradan boyanmış. Tam da Temel fıkraları gibi.. Kısacası AKP iktidarın bütün övünç kaynakları birbirinden farksız, al birini vur ötekine. Her olumsuzluktan “kandırıldık” diyerek sıyrılmaya kalkan Erdoğan'dan seçim propagandası süresinde bu durum için de “bizi müteahhitler kandırdı” sözünü duyarsanız şaşırmayın.

Volkswagen Skandalı

Tarık Demir

Kapitalist iktisat öğretisinde yer alan yüzlerce ön kabulden bir tanesi şudur: Tüm şirketler var olan rekabet şartları altında kârlarını alabildiğince arttırmak için uğraşır. Bu ön kabulün ve gerçekliğe uygulanışının en büyük sonuçlarından biri hiç şüphesiz çevre felaketleridir. Zira bir şirket için doğayı düşünmek, çevreci olmak oldukça masraflı bir iştir. Doğayı düşünen tonton bir patron olsanız dahi rakibiniz bu masraflı çevreci önlemleri almazken siz alırsanız, rekabet edemeyip batmaktan kurtulamazsınız.

Geçtiğimiz eylül ayının ortalarında patlak veren Volkswagen skandalı kapitalizmin bu işleyiş biçimini gözler önüne seriyor. Şirketin, 11 milyon araçta kullandığı bir yazılımla araçların gerçekte havaya saldıkları doğaya ve insan sağlığına zararlı nitrojen oksit oranını, emisyon testleri sırasında 35 kat daha az göstererek büyük bir sahtekarlığa imza attıkları ortaya çıktı. Araçların gerçekten yasal sınırlarda salınım yapmasını sağlamak, şeytani bir yaratıcılıkla araçlara emisyon testinde olduklarını anlayıp daha az salınım yapmalarını sağılatacak bir yazılım geliştirmekten daha masraflı olacak ki, dünya devi şirket böyle bir yola girişti. Bu olay bizlere doğayı, insan sağlığını, insan yaşamını hiçe sayarak kâr etmeye çalışmanın görece küçük şirketlere, az gelişmiş ülkelere ait sorunlar olmadığını gösteriyor.

Öyle ki birçokları, kârı maksimum seviyeye çıkarma isteğiyle dürtülen bu düzenin yol açtığı işçi ölüm-

leri, çevre katliamları gibi felaketleri az gelişmişlikle, sorumsuz devlet politikalarıyla ya da gözünü kâr hırsı bürümüş “kötü” patronlarla açıklayıp durumu ekonomik sistemle olan bağlantısından koparıyor. Bir patron ne kadar iyi bir insan olursa olsun sistem tarafından kendisine dayatılan kurallara uymazsa piyasadan silineceğinin her zaman farkındadır. Tüm varlığını kâr etmeye ve rakiplerinin önüne geçmeye adanmış bir şirket asla kendiliğinden çevreci önlemler almaya yanaşmayacaktır. Bu düzenlemeleri ve denetlemeleri yapması beklenen devlet ise özel sektördeki kârlılığa, hele ki Volkswagen boyutundaki bir şirketin kârlılığına göbekten bağlıdır. Özel sektördeki kârlılık ekonomik büyümeyi sağlayacaktır, bu da siyasetçiler için muazzam güzellikte bir propaganda aracıdır. Dolayısıyla devletin, kapitalistin yanında yer alması şaşılacak şey değildir. Volkswagen skandalı hakkında Merkel’in “Bu skandal çevreciler tarafından otomotiv sektörünün tamamının suçlanması için kullanılmamalı. Avrupa’da binlerce istihdam riske giriyor” şeklindeki açıklaması devletin özel sektörle, ve bun-

ların kapitalizmle olan ilişkisini en saf haliyle gösteriyor.

Kapitalizmde çevre tahribatı sorunu hakkında en büyük problem bu sorunun kötü sonuçlarının bir anda değil yıllar içinde ortaya çıkması ve bu sorunun doğrudan bir muhatabının olmamasıdır. Zira verecekleri tüm kararları fayda/maliyet analizleri ışığında veren ve çevreye zarar vermeyi maliyetsiz bulup bunu tercih eden şirketler bu kararlarının kötü sonuçlarına doğrudan maruz kalmıyor ve karşılarında bu sorunun doğrudan mağdurlarını bulmuyor. Bu da çevre sorunun yapısallaşmasına tuz biber oluyor.

Biliyoruz ki kapitalizm var oldukça hiç bir şirket ya da hiç bir hükümet çevre sorunları hakkında kendi kendilerine harekete geçmeyecek. Ne yazık ki kapitalizmin neden olduğu çevre sorunlarının çözülmesi için büyük toplumsal değişimleri bekleyecek kadar da vaktimiz yok. O yüzden kısa vadede tek seçenek kapitalizm içerisinde gerçekleşmiş her ilerlemede olduğu gibi işçi sınıfının ve toplumsal mücadelenin, sorunun kaynaklarını ve buna göz yumanları gerekli önlemleri almaya mecbur bırakmasıdır. Kısa vadede yapılması gereken iktidarları ve şirketleri sıkıştırıp çevre mücadelesini kazanımla sürdürmektir. Bu kapitalizmden de kurtulmanın da yolunu açacaktır.

Japonya'da 'Savaş Kanunu' na karşı yapılan gösteride onbinler yürüdü.

Tokyo – On binlerce savaş karşıtı protestocu, Japon ordusunun İkinci Dünya Savaşı'ndan beri ilk kez yurtdışında savaşmasına izin veren yeni yasalara karşı parlamento önünde gösteri yaptılar.

Şu sıralarda meclisin üst kanadında tartışılmakta olan yeni yasa, Japon Öz Savunma Kuvvetlerinin yurtdışı müttefikleri ile birlikte savaşmasını amaçlıyor. Ulusal güvenlik yasa tasarılarının, parlamentonun 27 Eylül’de sona erecek olan oturumunda meclisten geçirilmesi bekleniyor. Önceki hükümetlerin, Japon silahlı kuvvetlerinin rolünün esas olarak, savaş reddeden Anayasaya uygun biçimde ülkenin savunulmasıyla sınırlı olduğu görüşüne bağlı kalmış olmaları nedeniyle bu yasa, savaş sonrası dönemde Japonya’nın savunma politikasında önemli bir dönüm

noktası değişikliğine işaret etmektedir.

Başbakan Shinzo Abe, silahlı kuvvetlerin, yurtdışında daha büyük bir rol almasının Japonya’nın savunmasına katkıda bulunacağını söyleyerek, yıllardır bu yasa tasarılarını savunmaktaydı. Tasarılar geçtiğimiz ay Alt Meclis’ten geçirildi.

45,000 kişinin katıldığı tahmin edilen protesto gösterisi, Nagasaki’den Kyoto’ya ve Osaka’ya kadar ülke çapında yükselmekte olan protestoların son halkasıydı. 30 Ağustos’ta, Tokyo’da halkın benimsemediği tasarı önerisine karşı 120.000 fazla insan, yürümüştü.

Meclis’e gelen on şeritli karayolunu dolduran binlerce kişi, “Neler Oluyor ? Bu bizim demokrasimiz, Anayasayı savunalım!, Abe, Durdur şunu “ şeklinde sloganlar attılar.

**Berlin'de
250.000 kişi
Transatlantik
Ticaret
Anlaşmalarına
Hayır Dedi**

Berlin - Transatlantik Ticaret ve Yatırım Ortaklığı (TTIP) ve Kanada ile Kapsamlı Ekonomik ve Ticaret Anlaşması (CETA) dahil olmak üzere Kuzey Amerika ile önerilen ticaret anlaşmalarına karşı kitlesel protestoya 250.000 kişinin katıldığı belirtildi. Protestoya sendikalar, sivil hakları grupları, Almanya’nın muhalefetteki Yeşil ve Sol partileri, küreselleşme karşıtları, kültürel, dini ve çevre örgütleri dahil olmak üzere 30’dan fazla grup katıldı.

Küresel Adalet adlı sosyal adalet yanlısı grubun başkanı olan Nick Dearden, Guardian gazetesine verdiği demeçte, bu protestonun, Avrupa Birliği’nin anlaşma için bir kamusal yetkiye sahip olmadığını gösterdiğini söyledi: “ Bu gizli ticaret anlaşması hakkında bildiklerimiz, bunun ticaretle çok az ilgisinin olduğunu ve daha çok, tekellerin, olağanüstü bir

kurumsal güç elde etmelerine yönelik olduğu gerçeğini sakladığını göstermektedir. “

Önerilen küresel ticaret anlaşmalarında bazı noktaları, çok uluslu şirketlerin, mevcut yasa ve yönetmeliklerin üzerine çıkararak milletleri özel mahkemelere verebilmeleri, mevcut standartları aşındırma potansiyeli taşımaları ve tüm görüşmelerin ve ticaret anlaşmalarının metinlerinin kamudan gizli tutulması insanlarda büyük bir öfke yaratmıştır.

Protestonun düzenleyicilerinden Alman Sendikalar Konfederasyonu DGB, Cumartesi günü yaptığı açıklamada “Daha önce bu konuda ,bu kadar çok sayıda insanın sokaklara çıktığının görülmediğini” belirtti. Ekolojik bir örgüt olan Doğanın Alman Dostları grubunun başkanı Michael Mueller, “ geleceği piyasaya bırakmak istemediğimiz için, aksine demokrasiyi kurtarmak için buradayız,” açıklamasını yaptı.

İtalya'da Eğitim Reformu

Sinan Taşkın

Kapitalizmin en başından bünyesinde barındırdığı rekabet ve yeni pazarlar sorunu, 70li yıllarda iyice derinleşen ekonomik kriz, burjuvaziye yeni çözümler aramaya itti. “Neo-liberalizm” bu çözüm arayışının bir sonucu olarak ortaya çıktı. Bu ideolojiye göre eğitimin de dahil olduğu kamu hizmetleri ticari bir meta olarak pazarlanmalıdır. Böylece kamu hizmetleri herkes için ulaşılabilir olmaktan çıkartıldı. “Neo-liberalizmin” eğitim politikalarında temel olarak belirlediği şeyler ise şöyle sıralanabilir; eğitimin özelleştirilmesi (devlet eğitim alanından çekilmiş yerine özel okul, dersane, vakıf üniversiteleri vb. bırakmıştır), eğitim bütçesinde kısıtlama (eğitimdeki bu kısıtlama devlet tarafında başka alanlara başta askeri olmak üzere aktarımı devletin burjuvaziye olan borcuna ya da ihtiyacı olan krediyi sağlamasına olanak tanır), ders saatlerinin kısıtlanması, eğitim müfredatının değiştirilmesi (“neo-liberal” ekonominin gereksinim duyduğu işgücünü tüketiciye yetiştirecek biçimde), eğitim programları arası geçişlerin zorlaştırılması (bu süreçte öğrencilerin dershanelere vb. yönlendirilmesi ve kısa dönem içerisinde ucuz işgücü elde etme olanağı yaratılmış olur). Stajların zorunlu hale getirilmesi ve saatlerinin uzatılması (sermayenin ihtiyaç duyduğu ucuz işgücü bu süreçte neredeyse bedavaya gelir, Türkiye’de staj gören çoğu öğrenci herhangi bir ücret almazken geri kalanı asgari ücretin üçte birini alıyor) kamu yararına herkes için eğitimden ziyade yarı kamusal sermaye ile işbirliği içinde eğitimin meta haline getirilmesi “neo-liberal” politikaları benimsemiş burjuva hükümetlerin tamamında görebileceğimiz eğitim ‘reform’larının içeriğidir. Bu politikalar ise kısa vadede halka yutturulup dayatılamayacağı için zamana yayılmıştır. Çünkü işçi sınıfı ve emekçi çocukları bu duruma direngen olarak müdahalede bulunacaktır. Nitekim öylede oluyor. Gerek Şili’de gerek Fransa’da ge-

rekse de İtalya’da olduğu gibi.

Geçtiğimiz günlerde İtalyan sendikaları ve eğitim emekçileri “piyasacı” eğitim reformuna karşı greve çıktılar. Binlerce lise-li okulu boykot ederek alanlardaydı. Birçok şehirde onbinler hükümeti protesto için yürüyüşteydiler.

Daha önce Berlusconi hükümeti tarafından hazırlanan ve eğitim bütçesinden 9 milyon avroluk kesintiyi öngören tasarının yasalaştırılmasına karşı sokaklara çıkan eğitim emekçileri, öğrenciler, veliler ve sendikalar bu kez Matteo Renzi hükümetinin eğitimi paralı hale getirmek ve öğrencilerin fabrikalara doğrudan ucuz işgücü olarak pazarlanmasının önünü açan eğitim ‘reformu’na karşı sokaktaydı.

“Renzi hükümetinin hazırladığı eğitim reformu, okul müdürlerine daha fazla yetki verilmesi, eğitim sektöründe bazı çalışanların geçici kadroya alınması, özel okulların kurulmasının teşviki, devlet okullarına ait binaların bakımındaki bütçenin kısılması, liselerdeki staj saatlerinin artırılması gibi uygulamaları içeriyor. Sendikalar ve sektör temsilcileri, “sosyal ve bölgesel eşitsizliği artıracığı ve eğitim alanının ihtiyaç duyduğu esas reformları içermediği” gerekçesiyle reform paketine karşı çıkıyor.” (05.05.2015, TRTHaber.tv) Gelelim Türkiye’ye, uzatmalı tatil sonunda okullar açıldı. “Dershanelere elveda hoş geldin özel okul” mitingi ülkenin pek çok kentinde parti tadında protestolara sebep olurken, aşırı doz politiklik ve özyönetim bilinci kullanan öğrenci örgütleri istenmeyen olayların yaşanmasına sebep oldu. Ama iyi ki velilerimiz ve eğitim emekçilerimiz vardı ki olaylar yurdun geneline yayılmadan durdurdular.

Tabi durum böyle değil. Seçim tatil bayram derken rehabet üstüne rehabet. Fakat düşman her zaman hazır ve saldırdı. GSB bu düşman sermayeye ve temsilcilerine karşı liselileri üniversitelileri emekçileri ezilenleri İŞBAŞI’na çağırıyor.

Özgürlük Örgütlülükle Gelecek

Haşmet Suiçmez

Birçoklarımız üniversite sıralarını ileride sahip olacağımız kariyer ve kazanacağımız maaşın derdiyle geçiriyoruz. Üniversitesini sınırları içinde ileride en çok hangisi işimize yarar diye kulüplerin peşinden koşuyoruz. Kariyer etkinliklerine gidiyoruz.

Bizi bekleyen geleceksizliğe aldırış etmiyoruz. Mezun olduktan sonra birçok üniversite öğrencisi, her 4 gençten birinin işsiz olduğu Türkiye’de uzun uğraşlarla iş aramak zorunda kalıyor. Sadece geleceksizlik değil, üniversite yıllarındaki durum da pek parlak değil. Öğrencilerin birçoğu, bir yandan yarı zamanlı işlerde çalışıp bir yandan okumak zorunda kalıyorlar. Sürekli olarak barınma, beslenme gibi temel sorunlarla karşılaşıyorlar.

Bu sorunların yanında iktidarın baskısı üniversitelerde had safhada hissediliyor. Sadece polis ya da güvenlik terörü ile değil, ideolojik olarak da üniversite öğrencilerinin üzerinde epey bir baskı var. Bu baskı büyük oranda işe de yarıyor. Üniversite gençliği genel olarak okul içine siyaset sokulmasın-

dan rahatsız. Düzen dışı öğretilere yabancı, egemen düşüncelerle hayatı anlama çabası içinde bir gençlik var.

Kendimizi dışarıda akıp giden hayattan yalıtıyoruz. Siyasetin ancak takım elbiseli kodamanlar tarafından icra edilebileceğini sanıyoruz. Ancak ülke çapında bir infial yaşanınca toplumsal bir varlık olduğumuzu hatırlayıp örgütlü tepki koyuyoruz. Özne değil, salt edilgen bireyler oluyoruz.

Ancak hayat üniversiteden bağımsız değil. Aksine üniversite hayatın en dinamik aktığı alan. Bu alanda kendimizi özgür hissettiren sanal perdede, okul girişlerindeki turnikeleri, okulun yüksek duvarlarını aşmak gerekiyor. O zaman gerçek özgürlüğe doğru adım atmış oluruz.

Özgürlük, giyim kuşama ya da hayat tarzına indirgenemeyecek kadar elzem bir mesele. Yaşam tarzına müdahale edilen insanın özgürlüğü kısıtlanır evet ; ama yaşam tarzına karışılmayan insan özgürdür denemez. Özgürlük, hele ki üniversite sınırları içinde, düşünsel olarak bu düzenden kopma ile başlar.

Dünyadan kendini azade gören üniversite sınırlarında hiçbirimiz kapitalizmden ve onun sorunlu öğretilerinden azade değiliz. Üniversite sınırlarında da sömürü çarkı dönmeye devam ediyor. Bu çark döndükçe de özgürlükten bahsetmemiz zor. Burada bize özgürlükler dünyası olarak lanse edilen alanlar ancak bizim mücadelemizle özgür olabilir. Genç Sosyalistler Birliği tüm gençliği örgütlenmeye, siyasete çağırıyor. Özgürlüğün her yerde olduğu gibi üniversitelerde de olmazsa olmazı örgütlülük-tük. Her genç bugün kendisine en yakın gördüğü bayrağın altına girmeli, o bayrağı taşımalı, o bayrak altında savaşmalıdır. Bu savaşta kırmızı bayrağımız ile biz de varız.

Küçük umut kırıntıları dağıtarak büyük çoğunluğumuzu işsizliğe, yoksulluğa, geleceksizliğe, boyun eğmeye ve sermayeye itaate zorlayan bu düzene karşı kaderimizi elimize alarak geleceğimizi kazanmak, hayatımız üzerinde söz sahibi olmak, özgürleşmek istiyoruz. Ölümüne susadığımız özgürlüğümüzün, örgütlülüğümüzün sağlayacağını ve güvenceye alacağını biliyoruz.

"Yarı Açık" Üniversite

Zafer Soylu

Eylül ayında üniversitelerin açılmasıyla birlikte hemen hemen bütün okullarda güvenlik önlemlerinin birer kat artırıldığını gördük. Sosyalistlerin güçlü olduğu, politik gerilimin yoğun olduğu okullarda güvenlik önlemi okulu cezaevine çevirerek alınırken, siyasetin pek öne çıkmadığı daha 'tehlikesiz' okullarda ise kimlik kontrolü düzeyinde yeni güvenlik önlemleri alınıyor. ÖGB (özel güvenlik birimi) olmayan okullara yeni güvenlik görevlileri yerleştiriliyor. Okul kapılarına x-rayler, turnikeler konuyor. Güvenlik önlemleri öylesine abartıldı ki okulların açıldığı hafta Ege Üniversitesi'nde okula girmeye çalışırken turnikede sıkışan öğrenci haberleri duyduk. Önlemler salt giriş çıkış kontrolü ile değil, polisin de sürekli olarak okullara girip afiş indirmesi, stand kaldırtması ve gözaltı yapması şeklinde devam etti. Yeni dönemin, öğrenci hareketlerine dönük baskı ve saldırı ile başlaması her üniversite tarafından farklı şekilde gerekçelendirildi. Kimisi okuldaki öğrencilerin dışarıdan gelecek saldırılara karşı korunduğunu iddia edilirken, kimisi alenen "terör gruplarını" okuldan uzak tutmak için böyle bir tarza başvurduğunu açıkladı.

Okul idarelerinin amaçlarının ötesinde görülmesi gereken bir gerçek var. Bu baskı ortamı müstesna olaylara karşı alınan birtakım önlemin ötesindedir. Üniversiteler iktidarın en sıkıştığı dönemlerden birinde, krizin ortasında kendisi için büyük sorun teşkil edebilir. Gençlik hareketinin yükselişe geçme ihtimali bile iktidarı bu denli korkutuyor.

Olay iktidarın baskısıyla da sınırlı değil. Ülkücüler de emniyetle işbirliğine hazır olduklarını söyleyerek, üniversite idarelerini "terör" gruplarına karşı uyarak misyonlarını yeniden hatırlatmış oluyorlar. Yeni dö-

nemde ülkücülerin, İslamcıların saldırıları da, okullardaki baskılara paralel olarak devam edecek.

Geçen sene gündemimize giren iç güvenlik paketinin yansımaları da aslında üniversitelerde karşılık bulmaya başlıyor. Örneğin Kocaeli Üniversitesi'nde geçtiğimiz eğitim öğretim yılında 83 öğrenciye toplam 62 yıl uzaklaştırma talebiyle soruşturma açıldı. Aynı okulda öğrenim bu dönemde de yine bir ÖGB ve polis saldırısıyla başladı.

Birbirinden bağımsız gibi görünen bu önlemler, oluşturulan polis devletinin üniversitelerdeki bir yansımasıdır. Arzulanan; siyasetin girmediği, öğrencilerin kariyer planı dışında pek birşey yapmadığı, tepkisiz,

ruhsuz bir üniversite yaratmaktır; okullardan yükselecek herhangi bir devrimci çıkışın önünü kesmeye çalışmaktır. Amaçlanan, devrimci öğrencileri okullardan uzaklaştırmaktır.

Ancak tarih bize gösteriyor ki üniversiteler devrimci düşüncelerin her dönem yaygın olduğu alanlardır. Toplumsal devrim açısından üniversite gençliği hep bir kaldıraç görevi görmüştür. İktidar istediği kadar baskı kursun, önlem alsın. Biz üniversitelere siyaset sokmaya devam edeceğiz. Üniversite gençliği de toplumsal muhalefetin en dinamik kesimini oluşturmaya ve iktidarlara için potansiyel bir tehlike olmaya devam edecek!

Şiir: Hüznün İsyan Olur

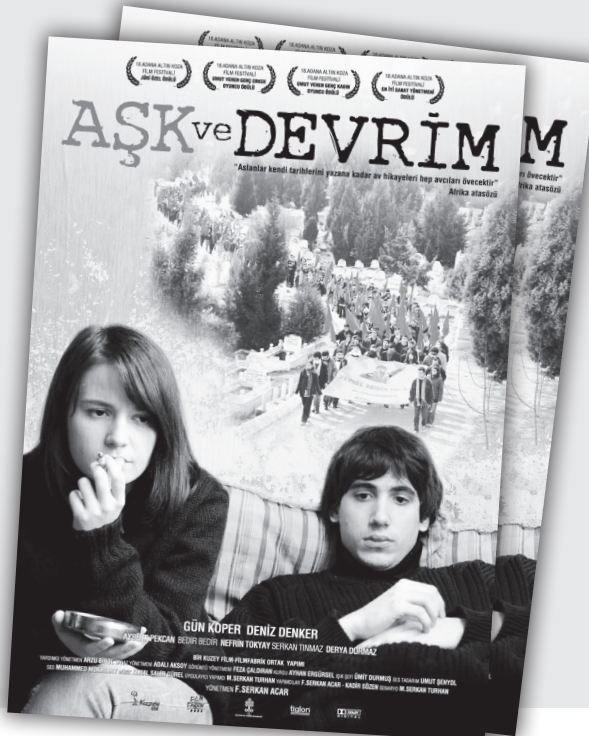
*Suya düşen bir karanfilse yüreğin
bırak kendini ırmağın türküsüne gülüm
vursun seni o taştan bu taş
o çağlayandan bu çağlayana*

*Kavgadan uzak kalmışsan
sevdadan da uzaksın demektir
devinmez yüreğinin mağması
çatlamaz sabrın kara taşı*

Ahmet Telli (1946)

Film: Aşk ve Devrim

Film önerileri yapmaya ilk başladığımız geçen sayımızda hatırlarsanız 90'lı yıllardaki gençlik mücadelesini Kürt devrimci öğrenciler üzerinden anlatmaya çalışan Bahoz'dan bahsetmiştik. Bu sefer yine 90'lı yıllardaki gençlik mücadelesine odaklanan bir başka filmi Aşk ve Devrim'i önereceğiz. Aşk ve Devrim, 90'lı yıllara Türkiye'li devrimci gençlerin gözünden bakıyor. Film dönemi ve dönem ruhunu anlatmakla birlikte, genç devrimcilerin dönem içerisindeki bireysel çalkantılarına da sıklıkla vurgu yapıyor. Aşk ve Devrim, 2011 senesinde gösterime girmişti.

Kitap önerisi: Gazap Üzümleri

John Steinbeck'in 1939 yılında yayınladığı Pulitzer ödüllü, Gazap Üzümleri adlı romanı toplumsal gerçekçi edebiyatın en çarpıcı eserlerinden biridir. Arka planında 1929 ekonomik buhranı sonrası ABD'deki sosyal bunalımın izlerini yansıtmaktadır. Joad ailesinin ekonomik yokluk nedeniyle California'daki portakal bahçelerine çalışmaya gitmek için çıktıkları uzun ve zorlu yol sürecinin anlatıldığı kitapta aynı zamanda bireylerinde bunalımını ve dramını görebilmekteyiz. Gazap Üzümleri, işçi sınıfının çok çarpıcı bir hikayesidir ve mutlaka okunmalıdır.

Anadolu Yayıncılık adına İmtiyaz Sahibi: Nevzat Eraydın Yazı İşleri Müdürü: Tahir Ozan
Aylık, Siyasi, Yaygın Türkçe Yayın
Adres: Barış Mah. Adnan Kahveci Cad. No: 88/4
Buca - İzmir
Baskı tarihi: Eylül-2015
Basım yeri: Özdemir Matbaacılık
Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi Blok No: 145
Topkapı-İstanbul Tlf. 0212 577 54 92

İzmir: Barış Mah. Adnan Kahveci Cad. No: 88/4
Buca - İzmir
İstanbul: Bağlarbaşı Mah. Ortameydan sok. 6/1 Maltepe
Manisa-Turgutlu: Turan Mah.
Kurultay Sk. No:21 Kat:1 Turgutlu
İletişim: info@sozveeylem.com
editor@isbasigazetesi.net

Birileri Medeniyet mi Dedi?

T. Doğan

İlk gençlik yıllarında tek kanallı televizyonlar zamanında, TRT de kökler dizisi oynardı. Dizinin oynadığı saatlerde evde çıt çıkmaz çayın şekeri bile gürültüyle karıştırılmazdı. Dizide Afrika'dan kaçırılan özgür insanın Amerika'da nasıl köleleştirildiğini ve o özgür insanın direnişini izlerdik. Genelde yorum pek yapılmaz, yapıldığında ise ailenin büyüklerinden zalim köle sahiplerine söylenmedik söz kalmazdı. Ancak bu günlerin eskide kaldığını artık insanların köle olarak alınıp satılmadığı düşünülür, bu zulmün yirminci asırda olmayacağı konuşulurdu. Artık medeniyet vardı! Ancak dizide olanlara dikkatli gözle bakıldığında egemenlerin çıkarları zedelendiğinde direnen insana nasıl fütursuzca saldırdığı, nasıl vahşileşildiği, zorbalığın ve zulmün nasıl olağanlaştığı açık seçik görülebilirdi. Bu gün kökler dizisinin olduğu dönemlerden daha da beter dehşet günlerinden geçiyoruz. İnsanın kanını donduran insanın insanlığından utanacağı günlerdeyiz. AKP hükümetinin çözüm sürecine ilişkin politikalarının bir kandırmacadan başka bir şey olmadığı kamuoyu nezdinde açığa çıktığında ilk yapılan genç bedenlere saldırmak oldu. İlk İŞİD vahşetine karşı direnen Kobanê halkına götürülen oyuncaklardan öğ alındı. Gencecik bedenler parça parça edildi ve sonrasında da öldürülen gençler terörist ilan edildi. Hatta oraya giden bu genç insanlara demediklerini bırakmayanlardan tutunda en hafifinden ne işleri varmış oralarda gibi tuhaf insanlık dışı cümlelere kadan uzanan yabancılaşmalara tanık olduk. Sonra derin dondurucularda bekletilen ölümlere tanık olduk. Öldürülmüş bir genç kadının bedeninin resimleri kapladı sosyal medyayı, insanlığımızdan utandığımız günlerdendi. Bunlar da yetmez denildi egemenler tarafından çünkü egemen sınıflar diz çöktüremediklerine her türlü zulmü

olağan görüyor. Aziz Güler, DİSK'e bağlı Genç –Sen sendikasının kurucularındandı. SDP'liydi. Gezi direnişinde en ön safalarda direnen genç devrimciler kuşağının temsilcilerindendi. Mücadelesi süresince yüzünden gülümsemesini hiç eksik etmeden kararlılığını sürdüren, direnişten vazgeçmeyen, Viva Göztepe'nin taraftarıydı. Futbol ve devrimciliği, gülümsemesi ve direnişi hep yan yanaydı. Bir eylül akşamında geldi haberi Aziz Güler'in, Rojava'da İŞİD'e karşı savaşırken bir mayına basması sonucu yaşamını yitirmişti. Çoğumuzun tanıdığı, eylemlerde selam vermeden hatır sormadan geçmeyen o genç devrimci artık yoktu. Ailesi Aziz'in naaşını getirmek istedi. Annesi babası elleriyle toprağa vermek istediler. Ancak hükümet bakanlar kurulunda karar almışmış. Genç devrimcilerin kendileri bir yana, ölü bedenlerinden de öğ almaya kalan bir anlayışla karşı karşıya kaldık. Binlerce imza

toplanmasına rağmen Aziz'in bedeni Habur sınır kapısında bir derin dondurucuda bekletiliyor ve cenazesinin yapılmasına toprağa verilmesine izin verilmiyor. Egemen sınıf ve onun hükümeti direnenlerden öğ alma geleneğini tekrar ederek ölü bedenlerden dahi öğ almaya çalışmaktadırlar. Belki bu son olur denilirken infaz edilmiş bir genç beden bir polis aracının arkasından sürüklendiğine şahit olduk. Diyanet işlerinin dahi sözde bile olsa olumsuzladığı bu durum direnen insanlığın direnişi kırılmadığında ölmüş bedenlerine nasıl saldırdığını görmüş olduk. Bu gün kökler dizisinin yaşandığı günlerden daha medeni bir dünyada değiliz. Egemen sınıfların vahşeti direnenlere yönelik devam ediyor. Ancak bu yapılanlar ne olursa olsun hiç unutulmayacak, ezilenler direnişlerine kaldıkları yerden devam edecekler. Bir gün nasıl olsa bir hesap sorulacaktır.

Yaşatmayı Öğreneceğiz!

Günsel Yılmaz

Geçtiğimiz günlerde Kadıköy'de bir İmam Hatip Lisesi açılış töreninde konuşan Erdoğan, bir kez daha meydanlarda din üzerinden gösteri yaptı. Konuşmasına pek tabii imam hatip güzellemleriyle başladı, Ülkede okuyan imam hatip lisesi öğrencisi sayısıyla şovuna devam edip çocukların karşılaştığı “zorluklardan” bahsetti. Cizrede ölen insanlar hakkında hiç bahsetmezken yaptırdığı imam hatip liselerinden çokça bahsetti. Tabii Nusaybin'de elinde beyaz bayrakla hastaneye gitmeye çalışan insandan değil diktiği binalardan, iktidarı uğruna kıydığı canların sayısından değil katsayısından bahsetti. Keskin nişancıları korunabilmek için sokaklara asılan çarşafardan değil, utanmadan, başörtü yasağını kaldırdığından bahsetti. “Bu okulların hedefi sadece imam ve müezzin yetiştirmek değil ki” dedikten sonra o tüyler ürpertici sözleri sarf etti: “Bu ülkede ölü yıkayıcılarına da ihtiyaç var aslında. Zira bunların ölüleri

de zaten kimin önüne geliyor, imamın önüne geliyor. Halbuki bir müslüman imam aramaması lazım; bir müslüman kendi ölüsünü kendisi yıkayabilecek bilgiye, kabiliyete erişmesi lazım.” Ölülerimizi yıkamak!? Yani dedi ki, biz öldürmeyi iyi biliriz, siz de yıkamayı iyi bilin. Sizin halk olarak fitratınızda ölülerinizi yıkamak var. Bizde öldürme kabiliyeti bol, siz de buzdolabınızda sakladığınız çocuğunuzu da yıkayabilin ama dedi. Evet, bu ülkede ölü yıkayıcısına ihtiyaç var, çünkü biz istediğimizi öldürürüz diyordu. Ankarada flamların üstünü kapattığı cesetleri kim yıkayacak sonra? Suruç'un hesabı verilmemişken meydanlara çıkmaya utanmadığı gibi “herkes inandığı gibi yaşama hakkına kavuştu” cümlesini de kurmaya utanmadı. Uğur Kurt'un hesabını vermemişken kimin inandığı gibi yaşama hakkından söz ediyordu? Her gün gözaltına alınan insanlardan, haber sitelerine getirilen erişim

yasaklarından haberi yok muydu? İnandığı gibi yaşama hakkı! Daha yaşama hakkımızdan şüphe ederken inandığımız gibi yaşadığımızdan ne hakla bahsetti? “Ders müfredatlarını ve kitaplarını özgürlükçü, demokratik, objektif bir anlayışla yeni baştan hazırladık.” derken yaşatmadığı çocuklardan neden bahsetmedi sahi? İsteddiği içerikle doldurduğu çok özgürlükçü ders kitaplarından değil de kendisine hakaretten yargılattığı 16 yaşındaki çocuktan da bahsetseydi ya? Öğrencilere dağıtılan tablet bilgisayarların çocukları yaşatmadığını neden kimse söylemedi ona? Üniversitelerdeki reformlardan bahsetti ama her gün baskınlarla gözaltına alınan gençlerden bahsetmedi. Çünkü binalar daha bahsedilesiydi. Her cümlesinde halkı birbirine düşürmeyi hedeflerken, sevgi ve saygı kelimelerini de ağzına alabilirdi. Ama biz biliyoruz, halkın gücünden korkuyordu, barış mitinglerinden korkuyordu, bir halkın birbirine kenetlenmesi onun korkulu rüyasıydı. O rüyayı bizler gerçekleştireceğiz! Ölülerimizi yıkamayı değil yaşatmayı öğreneceğiz! Döktüğün kanda boğulduğun günü göreceğiz, çünkü en sonunda halklar onun çizdiği fitrattan kendini kurtarıp kendi kaderini kendi çizecek!